

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 105/2025
30.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Драгане Миросављевић, Добриле Страјина и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милана Стевановић Ћеран, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Водовод и канализација“, са седиштем у Обреновцу, чији је пуномоћник Катарина Мијук, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3247/24 од 28.08.2024. године, у седници одржаној 30.04.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3247/24 од 28.08.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3247/24 од 28.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 62/22 од 09.04.2024. године, исправљеном решењем истог суда П1 62/22 од 21.06.2024. године ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати накнаду штете на име неисплаћене накнаде трошкова превоза у појединачно опредељеним месечним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате, све као у садржају тог става. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова поступка исплати 341.125,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3247/24 од 28.08.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Обреновцу П1 62/22 од 09.04.2024. године, исправљена решењем истог П1 62/22 од 21.06.2024. године и жалба туженог одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о

ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду да је судска пракса усаглашена по питању права запослених на трошкове за долазак и одлазак са рада, да општим актима туженог није могло бити дерогирано право тужилаца на исплату накнаде трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, у складу са чланом 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, јер је чланом 9. став 1. истог закона прописано да се одредбе закона примењују ако општи акт и поједине његове одредбе утврђују неповољније услове рада од услова утврђених законом. Ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање није разлог због којег посебна ревизија може да се изјави. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у предметима са истим правним основом не указује нужно на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1.и 3.).

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази

динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужиоци су тужбу ради накнаде штете поднели 30.09.2022. године, а вредност предмета спора за тужиоца АА је 122.470,32 динара, за тужиоца ВВ 105.329,99 динара, за тужиоца ГГ 80.142,12 динара и за тужиоца ББ 94.530,67 динара. Вредност предмета спора за сваког тужиоца понаособ не прелази износод 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побиијеног дела правноснажне пресуде за сваког од тужиоца посебно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Гордане Комненић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић